

לתגובות וזעזועות: שגי' 054-6868199

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל,
בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוד ז"ל,
מיכאל בן מורוד ז"ל, רחמים בן מורוד ז"ל
יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה
ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים
ז"ל. לקבלת העלון במייל - לשלוח
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

שְׁבֵת שְׁלוֹם

בס"ד עלון מס' 132 לשבת 14.2.2014 - תשע"ד אדר יד'

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

כִּי תִשָּׂא

כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְקֻדֵיהֶם וְנִתְּנוּ אִישׁ כְּפָר נַפְשׁוֹ לַה' (לויב)

רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - ראשי תיבות רבי - בא לרמוז לנו כי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אתה רוצה למנות רבי על ישראל? למנות רבן ומנהיג של ישראל? לא כל אחד ראוי, אלא רק מי שמוכן לתת "כְּפָר נַפְשׁוֹ" בשביל עם ישראל, מי שמוכן להקריב את נפשו עד כדי "מְחַנֵּי נָא מִסְפָּרָךְ" - אדם כזה ראוי להנהיג את ישראל! ועוד רמוז לנו תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - ר"ת גימטריה תרי"ג - כמניין 613 מצוות, שזה מרמז: הרב שמלמד, צריך להנחות אותך לקיים את כל התרי"ג המצוות.

הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהִדֵּל לֹא יִמְעִיט מִמְחֻצֵיט הַשֶּׁקֶל לְתֵת אֶת תְּרוּמַת ה' לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם (ל,טו)
קשה, מדוע באמת העשיר לא יתן יותר מהעני, הלא יש לו יותר כסף? ועוד קשה, מה הקשר בין "לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם" לבין השוואת הנתינה בין העשיר לדל? והנה נפסק הדין שאם הגיעו לעיר "בולשות" ואנשים הלוקחים כסף, אזי העשירים יתנו יותר מן העניים, אך אם הגיעו לעיר לסטים המאיימים לרצוח באם לא יתנו להם כסף, או - אז העשירים והעניים יתנו בשוה משום שזה "דיני נפשות". וזו כוונת הפסוק: מדוע "הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהִדֵּל לֹא יִמְעִיט"? - משום שזה "לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם", וכיון שזה ענין של "נפשות" - כולם צריכים לתת בשווה... (מדרש יהונתן).

הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהִדֵּל לֹא יִמְעִיט (ל,טו)

על דרך מוסר ביאר הבן איש חי את הפסוק: "הַעֲשִׂיר" - אדם שהוא 'עשיר' בתורה ובמצוות, "לֹא יִרְבֶּה" - כלומר, לא יתגאה במעשיו ותורתו. "וְהִדֵּל" - אדם שהוא דל במעשיו, ואין לו הרבה תורה ומצוות, "לֹא יִמְעִיט" - לא ימעיט בערכו וערך נשמתו, ולא יחשוב "מה אני ומה חיי", כי מעשיו חשובים ויקרים לקב"ה. האדם תמיד צריך להשתדל לעשות את כל מעשיו בכוונת הלב, ורמז הבן איש חי לפני אותיות "לב" - אותיות "אך" (לפני ל' אות כ' לפני ב' אות א'). ואחרי אותיות "לב" אותיות "גם" (אחרי ל' אות מ' אחרי ב' אות ג'). מילת "אך" משמעותה כלשון מיעוט, לעומתה מילת "גם" מבטאת לשון ריבוי, להורדות כיצד יש להנהיג את ליבנו: פעמים יתן את ליבו לצד ה'אך' שבו - כלומר ישפיל וימעיט בעצמו, ופעמים עליו לשים לב לצד ה'גם' שליידו - יחזק את עצמו עד שירבה את ערכו בעיני עצמו. (לוקט מפניני הבן איש חי דף תמב).

הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהִדֵּל לֹא יִמְעִיט מִמְחֻצֵיט הַשֶּׁקֶל לְתֵת אֶת תְּרוּמַת ה' (ל,טו)

העשיר במצוות אל יתרברב ואל יחשוב שכבר השיג את הכל, כי אם יזכור תמיד את ה"מְחֻצֵיט", שלא הגיע אלא עד החצי... ואילו הדל במצוות אל יתמעט בעיני עצמו ואל יבוא לכלל ייאוש, כאילו אין לו כבר תקנה, כי אם יהא תמיד מוכן לשוב בתשובה - "לְתֵת תְּרוּמַת ה'..." (נועם אלימלך).

זֶה יִתְּנוּ כָּל הָעֶבֶר עַל הַפְּקָדִים מְחֻצֵיט הַשֶּׁקֶל (ל,יג)

זהו שכתוב: "ויעמוד בין המתים ובין החיים ויתעצר המגפה" (מדרש פליאה) את דברי ה"מדרש פליאה" מסביר בעל "זיכרון ישראל" בדרך זו: האות צ' של תיבת "מְחֻצֵיט" היא באמצע בין אותיות ח"י ובין אותיות מ"ת, והאות צ' מרמזת על צדקה. לכן אמר המדרש: זהו שכתוב: "ויעמוד", היינו האות צ' (שמרמזת על צדקה) "בין המתים ובין החיים", היינו בין אותיות מ"ת ובין אותיות ח"י של תיבת "מְחֻצֵיט", "ותיעצר המגפה" - אם ייתן צדקה ינצל ממותה כמו שנאמר: "וצדקה תציל ממוות" (ויקהל משה).

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

זֶה יִתְּנוּ כָּל הָעֵבֶר עַל הַפְּקָדִים מַחְצִית הַשָּׁקֶל (ל,יג)

מסביר הרה"ק בעל הבאר מים חיים זצ"ל בדרך מוסר על פי הגמ' קידושין (מ,ב): שחייב אדם לדמות בנפשו שהעולם שרוי במצב של "מחצה על מחצה" ושהוא מסוגל במעשיו להכריע את הכף לטובה או לרעה: עשה מצוה – מכריע את כל העולם לכף זכות. עבר עבירה – מכריע את כל העולם לכף חובה. ואזהרה זו מרומזת בפסוק: "כָּל הָעֵבֶר עַל הַפְּקָדִים" – שעה שאדם עומד לעבור על אחד מפקודי ה' וממצוותיו, הרי הוא חייב לשקול ולתת בדעתו על "מחצית" – להיות מודע לכך, שהעולם שרוי באיזון של מחצית על מחצית, ושעונותיו עלולים להכריע עלוליה לרעה...

זֶה יִתְּנוּ כָּל הָעֵבֶר עַל הַפְּקָדִים מַחְצִית הַשָּׁקֶל (ל,יג)

הקשו המפרשים, למה ציווה הקב"ה לתת מחצית השקל ולא שקל שלם? רבנו חיים ויטאל זצוק"ל בספרו עץ הדעת טוב: כתב שמאחר ועם ישראל לא חטאו במעשה כי אם במחשבה בלבד (בחטא העגל), כי רק הערב רב חטאו במעשה, לפיכך לא הוצרכו לכפרה שלימה, אלא לחצי כפרה, ומשום כך הוצרכו להביא כמחצית השקל בלבד. (ספר תורת יהודה, על הפרשה, דף שנה-שנו)

האלשיך הקדוש זצוק"ל הסביר, הטעם שהצטוונו להביא מחצית השקל ולא שקל שלם: משום שהנשים לא חטאו בחטא העגל (שנאמר בקהלת (ז,כח): "וְאִשָּׁה בְּכָל אֵלֶּה לֹא מְצָאֵתִי"), ואינם צריכים תיקון, ואיש ואישה הם גוף אחד, ולפיכך צריך תיקון רק לפלג גופא, ולפיכך הביאו רק מחצית השקל.

וּשְׁמֵרְתֶם אֶת הַשֶּׁבֶת פִּי קֹדֶשׁ הוּא (לא,יד)

הגה"ק המקובל האלוקי ר' יעקב קאפיל זצ"ל, אומר בספרו "שערי גן עדן", על פי הזוהר הקדוש: השבת עדיפה מכל המועדים והחגים כי השבת נקראת "קודש", ואילו המועדים נקראים "מקרא קודש". ונשאלת השאלה, מה ההבדל בין "קודש" ל"מקרא קודש"? אלא, אומר המקובל האלוקי ר' יעקב קאפיל זצ"ל: כל החגים והמועדים נקראים "מקרא קודש" בגלל שצריכים לנו לקרוא, ולהזמין את האור (השפע) היורד מלמעלה למטה, וזאת על ידי המעשים הטובים שאנו עושים. לעומת זאת, שבת נקראת "קודש" ולא "מקרא קודש", כדי להורות שאין לנו צריכים לקרוא ולהזמין את האור של שבת מלמעלה למטה, משום שהאור יורד בעזרת ה' יתברך, בלי שום סיוע שלנו. לכן, החגים נמסרו בידי בית דין, באיזה יום הם יחולו, וזאת על פי קביעת ראשי החודשים על ידי בית הדין – מה שאין כן השבת, שאינה מסורה ביד בית דין, אלא בידי יתברך, ככתוב: "ויקדש אלהים את יום השביעי".

וַיַּעֲמֵד מֹשֶׁה בְּשַׁעַר הַמִּחְנָה וַיֹּאמֶר מִי לָהּ אֵלֵי (לא,כו)

הגאון ר' שמעון שואב סיפר כי בהיותו בחור צעיר ביקר אצל מרן הכהן הגדול מראדין בעל ה"חפץ חיים" זצ"ל. בעומדו לפניו שאלו מרן: "האם כבודו כהן או ישראל?", "ישראל אני" ענה הרב, וה"חפץ חיים" ענה לעומתו: "אני כהן". חזר מרן ושאלו: "היודע אתה מה הנפקא מינה בזה שאני כהן ואתה ישראל?" ומבלי להמתין, תיכף ומיד השיב בעצמו: "לכשיבוא משיח צדקנו במהרה בימינו יעלו כולם לירושלים וכל אחד מישראל יחפוץ להיכנס לעזרה ולהקריב קרבנות ולעבוד את עבודת בית המקדש. כולנו נרוץ אל שערי בית המקדש, וכשנגיע עד השער יעמדו שם שומרים ויבדקו את כל הרוצים להיכנס ואז יפרידו בין שנינו. לי יתנו להיכנס פנימה ואילו אתה תידרש להישאר בחוץ. קנאת הנשאים בחוץ תהיה גדולה עד מאוד, שהנה הכוהנים יזכו לדבר הנכסף לעבוד את עבודת הקודש ולישראלים לא תינתן רשות לעבודה". המשיך מרן ושאל: "היודע אתה מהו הגורם למצב זה? הבה ואספר לך: לפני כשלושת אלפי שנה עמד משה במדבר וקרא "מי לה' אלי!" אבות אבותיי נזדרזו לשמע הקריאה והתיצבו לפני משה. אבות אבותיך לא נענו לקריאה. כשכר על היענותם לקריאה זכו אבותיי במעלת הכהונה". וסיים ה"חפץ חיים" את דבריו באומרו: "לשם מה אני מספר לך את כל זה? היות וכל איש מישראל יש לו רגעים בימי חייו שבהם הוא שומע קול פנימי המכריז ואומר "מי לה' אלי!". כאשר תשמע קריאה זו ביום מן הימים מהדהדת בליבך פנימה, חושה אל תעמוד! אל תחזור על השגיאה של אבותיך אשר הפסידו לנצח דבר נפלא שיכלו להשיג בקלות, אילו נענו לקריאה. אלא ריץ מיד לקול הקריאה לבל תחמיץ את ההזדמנות! "ואכן רמו לדבר מצאנו בתורה, שבענין עבודת ה' אל ידחה אותה אלא יקיים מאמר משה (ומילאו ידכם) "היום לה'" (לב, כט), וכפי שאמרו רז"ל (מכילתא בא פסקא ט'): "מצוה באה לידך, אל תחמיצנה". וטעמא משום דאפשר שתתפספס לך מידך או שמא תצטנן ותפוג חמימותך לקיימה, ולכן אל תאבה לשמוע ליצרך הרע האומר לך "חג לה' מחר" (לב, ה) כי יפול הנופל ממנו מלקיים דתו. ובמשנה באבות (ו, ב) שנינו בשם ר' יהושע בן לוי שאמר: "בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה". ולכאורה יש להבין ממה נפשך, אם יוצאת הבת קול למה לא שומעים, ואם לא שומעים על מה ולמה יוצאת? ותירץ ה"בעל שם טוב" הקדוש זיע"א, שכאשר נופלת באדם לפתע פתאום התעוררות לקיים רצון ה', או להתחזק בעניין מסויים וכד', הרהור זה היא היא הבת קול שיוצאת מהר חורב, ואוי לו לאדם שלא שם ליבו להחזיק בהתעוררות זו, שהוא בז לבת קול, ומאידך כמה טוב ומאושר מי שאוחז בה ואינו מרפה ממנה, אשריו ואשרי חלקו. ואם נתבונן נראה כמה מאיתנו זוכים לשמוע בת קול זו מידי פעם בפעם, וכמה החמצות החמצנו במשך ימי חיינו! הבה נתעורר לנצל הזדמנויות יקרות אלה להתקרב לאבינו שבשמים. יזכינו ה' יתברך להיות מן הזורזים אשר מקיימים מצוותיו, ועושים רצונו כרצונו, אמן.

חרות על הלכות (לב, טז)

אמרו חז"ל (עירובין נד, א): "מאי דכתיב חרות על הלכות, אלמלי נשתברו לוחות הראשונות, לא נתשכחה תורה מישראל". הטעם שנגזרה שכחת התורה לאחר שבירת הלוחות, כתב הגאון רבי שמעון שקוף זצ"ל (בהקדמה לספר שערי יושר): "מפני שאם היתה התורה נשמרת ביד לומדי התורה, אפשר שיהיה ע"י זה חילול הקודש נורא מאוד, שאפשר שיזדמן שיהיה איש מושחת ומגואל במעשים רעים, בקי בכל חדרי התורה, ובכל זאת חוטא בחטא העגל, וזה מה שהרגיש משה רבנו שעלול להיגרם חלול ה' אם תשאר זיכרון התורה ללומדיה, שאם יצאו לתרבות רעה ח"ו, שלא ישתמשו בידיעת התורה כדי לחרף ולגדף". (תורת יהודה דף שנט).

אל יחר אף אדני (לב, כב)

כאשר היה ה"חתם סופר" זצ"ל ילד קטן, הודיעו "אל יחר אף אדני" רבו הגאון "בעל הפלאה" זצ"ל, שב"זמן" הבא יתחילו ללמוד פרק "אף על פי", הפרק החמישי של מסכת כתובות. והנה, עוד בטרם החלו ללמוד, היקשה הילד מדוע פתח רבי יהודה הנשיא את הפרק במילה "אף", הרי חז"ל אומרים (מדרש רבה אסתר, פרשה ט' פסקה ג'): "ארבעה הם שפתחו באף ואבדו באף, ואלו הן, נחש ושר האופים ועדת קורח והזמן", וכו'. הנחש אמר "אף כי אמר אלוקים", שר האופים אמר "אף אני בחלומי", דתן ואבירם אמרו "אף לא אל ארץ זבת חלב ודבש הביאותנו", וגם המן אמר "אף לא הביאה אסתר אל המשתה כי אם אותי". וכולם הלכו מן העולם בחרון אף. נהנה "בעל הפלאה" מאוד מהשאלה של הילד, והשיב לו תשובה מופלאה. שלושה עשר פרקים יש במסכת כתובות, כנגד שלוש עשרה מידותיו של הקב"ה, והפרק החמישי – "אף על פי" – הוא כנגד מידת "ארץ אפיים", ולכן דווקא בפרק זה אפשר לתקן את מידת החרון אף ולסלקה מעם ישראל, ולכן בחר רבי לפתוח את הפרק במילה "אף". (עלינו לשבח).

העבר הוא יהלום – אל תשליך אותו! – הרב אליעזר רפאל ברוידא שליט"א

האם חשבת פעם איך "יהלום" קיבל את שמו? יהלום אינו אלא גוש פחם במקור, אלא מה, אלפי שנים של לחצים תת-קרקעיים וגזים למיניהם פועלים על הפחם כדי להפוך אותו ליהלום, היקר מכל אבני החן. לכן, אם תשאלו יהלום האם הוא מצטער על העבר הקשה, הוא בודאי יענה בשלילה, כי בלי לחצי העבר, הוא היה נשאר גוש פחם. במקרה הטוב, היה מוצא את עצמו במערכת הסקה של מישוהו. בהקשר דומה ממש, אומר הקב"ה למשה רבינו "פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים" (שמות לד, א). לכאורה, תמוה! הרי הקב"ה ציוה, "לא תעשה לך פסל" (שמות כ, ז), ואילו כאן מורה למשה רבינו ע"ה בלשון המזוהה עם אותו איסור "פסל לך". מדוע? הרי הקב"ה היה יכול לבטא את הוראתו למשה בלשון נעלה יותר, כגון חרש, כפי שנאמר בעניין אבני השהם, "מעשה חרש אבן" (שם כח, יא), או חצוב, כדוגמת מאמר הנביא, "ושמונים אלף חצב בהר" (מלכ' א' ה, כט), שהוא גם מטבע הלשון המצוי במדרש האומר "ומשה חצב שני לוחות אבנים" (תנחומא, פ' עקב, פרק ט'). ועוד קשה הדבר, המדרש שמובא כאן בפירושו של רש"י זצ"ל, "הפסולת יהיה שלך, משם נתעשר משה". אפשר להעלות על הדעת שמשה רבינו ע"ה מחזר אחרי שכר מצוה גשמי בעולם השפל הזה, או מבקש עשירות בכסף? צריך להקדים ביסוד מאיר עיניים שמלמד אותנו רבנו בעל ה"שפת אמת" זצ"ל (שפת אמת, חומש דברים, יום כיפור תרמ"ז): "הלוחות הראשונות הן בחינת קדושה, שהיא מידת הצדיק הגמור. הלוחות השניות הן בחינת טהרה, שהיא מדרגת הבעל תשובה", ומסכם בזה הלשון, "יש בתורה דרך מיוחדת בחינת צדיקים גמורים ויש דרך מיוחדת לבעלי תשובה". והנה, משה רבינו ע"ה העניו מכל אדם שעל פני האדמה. אפילו מה שנראה אצלו כעזות פנים הינו בעצם תכלית השפלות, שאמר לקב"ה במעמד הסנה: "שלח נא ביד תשלח" (שמות ד, יג), כפי שפירש רש"י זצ"ל שם, "ביד מי שאתה רגיל לשלוח", ולכאורה נשמע כמתחצף כלפי שמיא, חס ושלום. משה רבינו לא יכול להבין כלל מה הקב"ה רוצה ממנו, שבעיני עצמו הוא רחוק מלהיות גדול הדור הראוי לתפקיד המנהיג שיוציא את עם ישראל ממצרים. וקשה גם

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

לפירוש הנ"ל של רש"י, המשתמע שאהרן הוא שליח השם. כלום ראינו עד כה שאהרן נשלח בשליחות כל שהיא? משה רבינו ע"ה ראה באחיו הבכור צדיק גמור, בעל מידות מושלמות, שהוא קיבל תורה מעמרם אביו, שקיבל מקהת, שקיבל מלוי, שקיבל מישראל סבא ע"ה. בעיני משה, אהרן הוא הראוי להיות החוליה הבאה בשרשרת מנהיגי הדור, הצדיקים הגמורים. חשבון משה רבינו ע"ה הוא פשוט: צדיק הדור רגיל להיות שליח השם, אהרן הוא צדיק הדור, אז מן הראוי שאהרן יוציא את ישראל ממצרים. כאשר הקב"ה פונה אל משה, משה נדהם, ובאמת לא הבין מזה רוצה ממנו הקב"ה. בעזרת השם, אם לא טעיתי, אמר משה לקב"ה, ריבונו של עולם, למה הינך פונה אליי? גדלתי במצרים בבית פרעה ובין גויים. הנני חתנו של יתרו, לשעבר גדול כהני העבודה הזרה. לא למדתי בחדר, לא בישיבה קטנה, לא בישיבה גדולה, וגם לא בכולל. אני סך הכל בעל תשובה מן הרחוב! אחי אהרן הוא גם תלמיד חכם וגם מושלם במידות, אשר גדל בתוך עולם התורה וקיבל את המסורה מאביו ומאבות אביו, והוא חתן אצל המשפחה הכי מיוחסת בשבט יהודה, שאשתו בת עמינדב וגיסו נחשון נשיא השבט... משה רבינו אינו מחשיב כלל את השגתו הנשגבת, את מסירתו בעד כל נפש בישראל, את מידותיו הטהורות, ואת כושר מנהיגותו. הוא באמת ובתמים לא רואה את עצמו במדרגת אחיו, זו של צדיק גמור, כל שכן מנהיג הדור של עם צדיק וקדוש. אולם הקב"ה חושב אחרת, ובכל אופן ממנה את משה כמנהיגים ומושיעים של ישראל. משה רבינו רואה את עצמו, וגם זה בקושי, כבעל תשובה בלבד. בעלותו פעם שנייה ושלישית על הר סיני, קיבל משה רבינו ע"ה את כל התורה כולה, גם מה שעתיד להתחדש בכל הדורות ובכל הזמנים. שוב, משה רבינו ע"ה בקושי החשיב את עצמו כבעל תשובה, כל שכן כצדיק. כך, הכל בא על מקומו: הקב"ה אומר למשה רבינו ע"ה "פסל לך", לשון פסולת דייקא: מה שבעיניך חסרון, בחינת פסולת, שגדלת בבית פרעה ולמדת טכסי מלכות בזמן שאחיק אהרן שקד על התורה, לא היה בתחום בחירתך. יתכן וכך שמע משה רבינו על הר סיני: "אני גרמתי שתגדל במקום רחוק", אומר לו הקב"ה, "כדי שתוציא את הניצוץ דקדושה מתוך ארמון פרעה, ושתביא את כל הכוחות שרכשת במצרים ובבית המלך אל תוך עולם התורה, על מנת להנהיג את כלל ישראל. ובכן הפסולת שלך, ומה שאתה רואה כחסרון, חכמת הגויים שרכשת, הוא דווקא יתרון שיעזור לך בדיעבד בלימוד התורה ובעבודת הקודש, ושיביאך לעשירות רוחנית". זוהי כוונת פסל לך, מה שפסול בעיניך הוא זה שיעזור לך ברוחניות, ו"הפסולת שלך", שלא צריך להשליך את כל העבר, אלא אדרבה, צריך להכניס את החיובי שבו אל תוך עולם התורה. היות ומשה רבינו ע"ה קיבל את כל התורה, אזי קיבל הן את החלק של הצדיקים הגמורים והן את החלק של בעלי התשובה. כך, משה רבינו היה מסוגל ללמד תורה לכלל כלל ישראל. מכאן ראייה ברורה שחיינו בעבר, לא רק שלא היו לרועץ, אלא אדרבה, היו לכלי עזר בהקניית רוחניותו. כאן ישנו לימוד חיוני לכל בעל תשובה: אל לו להצטער שלא נולד במקום ובתנאים טובים יותר מבחינה רוחנית, כי נסיבות לידתו לא היו נתונות לבחירתו, ונקבעו לפי התיקון הדרוש לנפשו על פי רצון עליון. לפיכך, הקב"ה מצפה שבעלי התשובה ינצלו את הכוחות שרכשו בחייהם הקודמים, כגון בצבא או באוניברסיטה, כדי להכניסם לעולם התורה ולהעלותם בקדושה ובטהרה. יש להילחם נגד היצר הרע עם תעוזה של צנחן, לשקוד על התורה בכוח של אתלט, ולדייק בלימוד בדיק של מהנדס. חכמת הגויים ניתנת לתיקון. זהו כפי מאמר רש"י זצ"ל על פי המדרש, הפסולת שלך, זאת אומרת, העבר שלך – אל תשליכנו, כי ממנו תתעשר ברוחניות. זאת בעזרת השם כוונתו הצרופה של ה"שפת אמת" זי"ע, שתורתם של בעלי התשובה היא זו המסוגלת לתקן את החכמות החיצוניות ולהעלות את הניצוצות דקדושה שנפלו ונלכדו בין גויי הארצות. זוהי הסיבה שנשמה נשלחת למקום רחוק מאוד מתורה, כדי שתאסוף את הניצוצות דקדושה מן המקום ההוא ותעלה אותם אחר כך עם כניסת האדם לעולם התורה והתשובה. וכפי שמדגיש מורי ורבי הרב שלום ארוש שליט"א תדיר, לקב"ה יש תכלית ומטרה בכל אשר הוא עושה. לכן, אם הקב"ה החליט שהעבר שלנו היה במסלול מסוים, אזי בודאי ניתן למצוא באותו מסלול יהלומים יקרים שאפשר להכניס אותם לעבודת השם. לא להשליך אותם!

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רות בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. רפואה שלמה: לציפורה בת מורווה, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.